

ליקוטי אמרים

פרק ו והנה זה לעומת זה עשה אלהים כי כמו
 שנפש האלהית כלולה מעשר
 ספירות קדושות ומתלבשת בשלשה לבושים קדושים
 כך הנפש דסטרא אחרא מקליפות נוגה המלובשת
 בדם האדם כלולה מעשר כתרין דמסאבותא שהן
 שבע מדות רעות הבאות מארבע יסודות רעים הנ"ל
 ושכל המולידן הנחלק לשלש שהן חכמה בינה ודעת
 מקור המדות כי המדות הן לפי ערך השכל כי הקטן
 חושק ואוהב דברים קטנים פחותי הערך לפי ששכלו
 קטן וקצר להשיג דברים יקרים יותר מהם. וכן מתכעס
 ומתקצף מדברים קטנים וכן בהתפארות ושאר מדות
 ועשר בחי' אלו הטמאות כשאדם מחשב בהן או
 מדבר או עושה הרי מחשבתו שבמוחו ודבורו שבפיו
 וכח המעשיי שבידיו ושאר איבריו נקראים לבושי
 מסאבו לעשר בחי' אלו הטמאות שמתלבשות בהן
 בשעת מעשה או דבור או מחשבה והן הם כל
 המעשים אשר נעשים תחת השמש אשר הכל הבל
 ורעות רוח וכמ"ש בזהר בשלח שהן תבירו דרוחא
 כו' וכן כל הדבורים וכל המחשבות אשר לא לה' המה
 ולרצונו ולעבודתו שזהו פי' לשון סטרא אחרא פי' צד
 אחר שאינו צד הקדושה וצד הקדושה אינו אלא השראה
 והמשכה מקדושתו של הקב"ה ואין הקב"ה שורה
 אלא על דבר שבטל אצלו יתב' בין בפועל ממש
 כמלאכים עליונים בין בכח ככל איש ישראל למטה
 שבכחו להיות בטל ממש לגבי הקב"ה במסירת נפשו
 על קדושת ה'. ולכן אמרו רז"ל שאפי' אחד שיושב
 ועוסק בתורה שכינה שרויה כו' וכל בי עשרה
 שכינתא שריא לעולם